

Arrest

nr. 288 061 van X / XI

In zake: X
X
Wettelijk vertegenwoordigd door X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers L. P. N. S. (hierna: verzoekster) en L. P. S. E. (hierna: verzoeker) verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen in het gezelschap van hun moeder op 2 december 2019 België binnengekomen.

Op 2 december 2019 diende de moeder van verzoekers, P. S. A. B. een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 25 november 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 april 2022 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X tot weigering

van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekers.

1.2. Op 10 mei 2022 dienden verzoekers, wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat vragenlijsten werden ingevuld, werden de administratieve dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 21 juni 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Gezien de jeugdige leeftijd van verzoekers werd hun moeder in hun naam op het CGVS gehoord op 9 september 2022.

1.4. Op 27 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 28 september 2022 aangetekend verzonden.

1.4.1. De bestreden beslissing ten aanzien van L. P. N. S. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens de verklaringen van jouw moeder P. (...) S. (...) A. (...) B. (...) (O.V. (...)) en de gegevens in jouw administratief dossier ben je geboren in Barquisimeto, Venezuela op (...) en heb je de Venezolaanse nationaliteit. Jouw moeder kwam met jou en je broer L. (...) P. (...) S. (...) E. (...) (...) (O.V. (...)) naar België en diende hier op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Ze vreesde ten gevolge van de algemene deplorabele economische toestand in Venezuela geen vacuna (afpersingsgeld) meer te kunnen betalen waardoor haar kinderen vermoord zouden worden. Op 25 november 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door jouw moeder aangehaalde problemen met de bende van Santana (afpersingen en bedreigingen). Voorts werd er op gewezen dat er geen aanwijzingen waren dat de inbraken waarvan zij het slachtoffer was, meer dan geïsoleerde, criminele feiten betroffen. Jouw moeder kon ook niet aantonen dat zij als gevolg van deze incidenten problemen zou krijgen bij terugkeer naar Venezuela. Jouw moeder maakte evenmin aannemelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c). Op 26 april 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 10 mei 2022 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan verklaarde jouw moeder dat zij in Venezuela afgeperst werd en dat zij dit nog steeds betalingen uitvoerde via haar moeder die nog in Venezuela woont. Jouw moeder vreest dat bij een terugkeer naar Venezuela, waar de situatie heel slecht is, zij dit afpersingsgeld niet meer zal kunnen betalen en dat zij en haar kinderen vermoord zullen worden. Jouw moeder verklaarde ook dat zij hier intussen goed geïntegreerd bent. Ter staving van jouw verzoek legde jouw moeder een kopie van je paspoort neer, alsook twee originele attesten van jouw school waarin staat dat jij hier schoolloopt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder, P. (...) S. (...) A. (...) B. (...) (O.V. (...)) opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier/uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving

van haar verzoek van 2 december 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Net zoals jouw moeder heeft uiteengezet in haar eerste verzoek, verklaarde zij in jouw hoofde dat zij vreesde dat jij gedood zal worden omdat zij bij een terugkeer naar Venezuela omwille van de algemene slechte situatie niet in staat zal zijn om het afpersingsgeld verder te betalen (CGVS, p. 4). Wat betreft de verklaring van jouw moeder dat jij hier reeds goed geïntegreerd bent (CGVS, p. 4), dient te worden opgemerkt dat dit niet dienstig is in het bepalen van jouw nood aan internationale bescherming. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen. Jouw geboorteakte kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw identiteit noch het feit dat je hier naar school wordt hier betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.4.2. De bestreden beslissing ten aanzien van L. P. S. E. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens de verklaringen van jouw moeder P. (...) S. (...) A. (...) B. (...) (O.V. (...)) en de gegevens in jouw administratief dossier ben je geboren in Barquisimeto, Venezuela op 9 september 2018 en heb je de Venezolaanse nationaliteit. Jouw moeder kwam met jou en je zus L. (...) P. (...) N. (...) S. (...) (O.V. (...)) naar België en diende hier op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Ze vreesde ten gevolge van de algemene deplorabele economische toestand in Venezuela geen vacuna (afpersingsgeld) meer te kunnen betalen waardoor haar kinderen vermoord zouden worden. Op 25 november 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door jouw moeder aangehaalde problemen met de bende van Santana. Voorts werd er op gewezen dat er geen aanwijzingen waren dat de inbraken waarvan zij het slachtoffer was, meer dan geïsoleerde, criminele feiten betroffen. Dit zijn dan ook feiten louter van gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met de vluchtelingenconventie. Jouw moeder kon ook niet aantonen dat zij als gevolg van deze incidenten problemen zou krijgen bij terugkeer naar Venezuela. Jouw moeder maakte evenmin aannemelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c). Op 26 april 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 10 mei 2022 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan verklaarde jouw moeder dat zij in Venezuela afgeperst werd en dat zij dit nog steeds betalingen uitvoerde via haar moeder die nog in Venezuela woont. Jouw moeder vreest dat bij een terugkeer naar Venezuela, waar de situatie heel slecht is, zij dit afpersingsgeld niet meer zal kunnen betalen en dat zij en haar kinderen vermoord zullen worden. Jouw moeder verklaarde ook dat jij hier intussen goed geïntegreerd bent. Ter staving van jouw verzoek legde jouw moeder een kopie van je paspoort neer, alsook twee originele attesten van jouw school waarin staat dat jij hier schoolloopt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder, P. (...) S. (...) A. (...) B. (...) (O.V. (...)) opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam

werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier/uit uw verklaringen op het Commissariaatgeneraal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 2 december 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Net zoals jouw moeder heeft uiteengezet in haar eerste verzoek, verklaarde zij in jouw hoofde dat zij vreesde dat jij gedood zal worden omdat zij bij een terugkeer naar Venezuela omwille van de algemene slechte situatie niet in staat zal zijn om het afpersingsgeld verder te betalen (CGVS, p. 4). Wat betreft de verklaring van jouw moeder dat jij hier reeds goed geïntegreerd bent (CGVS, p. 4), dient te worden opgemerkt dat dit niet dienstig is in het bepalen van jouw nood aan internationale bescherming. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen. Jouw geboortakte kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw identiteit noch het feit dat je hier naar school wordt hier betwist

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/1, 57/6, § 3, 6° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben.

2.1.2. Verzoekers vorderen in hoofddorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen volgende stavingstukken aan het verzoekschrift:

- US Department of State “Country Report on Human Rights Practices 2017 – Venezuela” van 2017 (stuk 3);
- Refworld “Amnesty International Report 2017/18 – Venezuela” van 7 oktober 2022 (stuk 4);
- Child Labor “Venezuela: Minimal Advancement” van 2016 (stuk 5);
- Legal Aid Board “Venezuela Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland” van 5 april 2017 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 271 907 van 26 april 2022 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekers – die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van de verzoekers als vergezellende minderjarigen werden ingediend. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan de door hen voorgehouden problemen met de bende van Santana.

2.3.4. Op 10 mei 2022 dienen verzoekers als begeleide minderjarige vreemdelingen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom het verzoek om internationale bescherming van verzoekers al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3.5. Op 9 september 2022 wordt de moeder van verzoekers in hun naam gehoord op het CGVS.

Ten aanzien van verzoekers wordt in de bestreden beslissingen het volgende gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal

steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder, P. (...) S. (...) A. (...) B. (...) (O.V. (...)) opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen."

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoekers nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekers in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekers kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekers wordt er verwezen naar de afpersingsproblemen door de bende Santana (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers p. 4).

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- (i) uit het administratief dossier en de verklaringen van verzoekers op het CGVS blijkt dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers uitsluitend berusten op dezelfde gronden als die hun moeder heeft aangehaald ter staving van haar verzoek om internationale bescherming en waarvoor de beslissing definitief is geworden;
- (ii) wat betreft de verklaring van de moeder van verzoekers dat zij hier reeds goed geïntegreerd zijn, moet worden opgemerkt dat dit niet dienstig is in het bepalen van de nood aan internationale bescherming van verzoekers;
- (iii) de neergelegde documenten door verzoekers kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van de administratieve dossiers stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.1. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat hoewel verweerder opmerkt dat de geuite vrees van verzoekers dezelfde vrees is als die van hun moeder, het aan verweerder is om de vrees in het licht van de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekers te onderzoeken. De Raad stelt vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat de verzoeken om internationale bescherming van de minderjarige verzoekers berusten op de feiten die hun moeder in haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, namelijk dat zij en haar familie het slachtoffer zijn geworden van afpersing door een bende en dat er in totaal drie keer bij haar werd ingebroken. Het verzoek van de moeder van verzoekers werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekers als vergezellende minderjarigen ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 271 907 van 26 april 2022, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal op 25 november 2021, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek

om internationale bescherming van de moeder van verzoekers. Met betrekking tot de vrees van de bende van Santana wordt in voormeld arrest geoordeeld als volgt:

“4.3. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde vluchtmotieven, met name de afpersing en inbraken, betrekking hebben op gebeurtenissen die zich situeren in dan wel betrekking hebben op gemeenschappelijke criminele feiten en criminaliteit. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Overeenkomstig artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dient er een verband te bestaan tussen de gronden van vervolging, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

Uit verzoeksters verklaringen noch uit de stukken die zij neerlegt, kan blijken dat zij omwille van haar nationaliteit, ras, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep werd overvallen of zou zijn bedreigd of dat de autoriteiten om één van die redenen zouden hebben geweigerd haar hiertegen te beschermen. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die hierover anders doen denken.

Deze problemen zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de colectivos ook personen vervolgen om politieke redenen en dat iedereen die kan worden gelinkt aan de oppositie een potentieel slachtoffer is van politieke repressie, stelt de Raad vast dat dergelijke politieke motieven in casu niet aan de orde zijn.

Verzoekster haalt geen eigen politieke activiteiten aan. Zij was evenmin lid van een politieke partij of organisatie noch betrokken bij de oppositie (CGVS vragenlijst, vraag 3). Er zijn geen indicaties dat verzoekster een politieke overtuiging wordt toegeschreven, minstens toont zij dat niet aan. Dergelijke verwijzing is dan ook niet dienstig.

4.4. Wat voorafgaat volstaat voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.”

In het arrest in hoofde van verzoekers' moeder worden de problemen als volgt besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet:

“5.2.1.2. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad samen met de commissaris-generaal dat de incidenten die verzoekster stelt te hebben meegemaakt ongeloofwaardig zijn dan wel onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gelijkgeschakeld met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

5.2.1.3. Verzoeksters verklaringen over de afpersing waarvan zij en haar familie het slachtoffer zouden zijn geworden door de bende Santanita in haar woonplaats, de gemeente Quibor, zijn vooreerst niet geloofwaardig.

(...)

5.2.1.4. De inbraken waarvan verzoekster in het verleden het slachtoffer was – zij legt ter staving hiervan een politieaangifte neer, foto's en een psychologisch attest van haar behandeling naar aanleiding van de psychologische impact van deze incidenten – wordt niet betwist. Hoe betreuenswaardig deze incidenten ook zijn, de commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij bemerkt dat verzoekster niet kan aantonen dat zij als gevolg hiervan problemen zou krijgen bij terugkeer naar Venezuela. De laatste inbraak dateerde van maart 2019 en zij vertrok pas in november 2019 uit Venezuela. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij persoonlijk werd geïsoleerd of gezocht of zou worden geïsoleerd bij terugkeer. Verzoekster linkt deze inbraken weliswaar aan de hierboven besproken afpersingsproblemen, maar aan deze afpersingsproblemen kan geen geloof worden gehecht. Verzoekster vermeldt evenmin een link met de afpersingsproblemen van E. en de bende van Santanita in de aangifte die zij neerlegde bij de politie naar aanleiding van deze laatste inbraak. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat deze incidenten meer zouden zijn dan slechts geïsoleerde, criminele feiten. Deze feiten tonen enkel aan dat Venezuela een hoge mate van crimineel geweld kent, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenschappelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die Venezuela kenmerkt en die betreuenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De Raad kan aannemen dat deze drie inbraken waarvan verzoekster het slachtoffer werd, en voornamelijk de derde inbraak waarbij zij onder schot werd gehouden en voor vele uren in de badkamer werd opgesloten met haar kinderen, haar inderdaad psychologisch raken, maar dit kan verder niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Het verandert immers niets aan de hierboven vermelde bevindingen. Verzoekster toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning.”

De commissaris-generaal oordeelt in casu dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekers elementen voorhanden zijn die wijzen op een

gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van een reëel risico op ernstige schade.

2.3.7.2. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik een onderzoek heeft gevoerd naar de vrees in hun hoofde, noch rekening heeft gehouden met hun specifiek en kwetsbaar profiel. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekers voorbijgaan aan de diverse motieven van de bestreden beslissingen waarin wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoekers doorheen hun persoonlijk onderhoud hebben aangehaald ter verantwoording van het apart verzoek om internationale bescherming, doch waarvan wordt geoordeeld dat zij niet kunnen worden beschouwd als elementen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (ii) wat betreft de verklaring van de moeder van verzoekers dat zij hier reeds goed geïntegreerd zijn, moet worden opgemerkt dat dit niet dienstig is in het bepalen van de nood aan internationale bescherming van verzoekers; (iii) de neergelegde documenten door verzoekers bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat verzoekers geen specifieke en individuele elementen aanbrengen die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.3. Verder stellen verzoekers in het verzoekschrift dat zij als jonge kinderen in Venezuela het slachtoffer kunnen zijn van specifieke vervolging, seksuele uitbuiting of dwangarbeid. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers de verslagen waaruit zij citeren met name Refworld “*Amnesty International Report 2017/18 – Venezuela*” van 7 oktober 2022 (stuk 4); Child Labor “*Venezuela: Minimal Advancement*” van 2016 (stuk 5) en Legal Aid Board “*Venezuela Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland*” van 5 april 2017 (stuk 6) niet betrekken op hun eigen situatie, ze beperken zich tot verwijzingen die geen betrekking hebben op hun situatie *in concreto*.

Waar verzoekers betogen dat zij en hun moeder niet kunnen rekenen op de bescherming van de nationale autoriteiten in Venezuela indien zij naar Venezuela terugkeren, merkt de Raad op dat er in het arrest nr. 271 907 van 26 april 2022 door de Raad werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van de moeder van verzoekers of deze minstens onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zodat een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoekers in het verzoekschrift verklaren dat zij omwille van de corruptie in Venezuela geen kans hebben op een eerlijk proces, merkt de Raad op dat zij zich dienaangaande tot blote beweringen beperken die zij niet ondersteunen met concrete elementen. Verzoekers tonen aldus niet dat zij geen recht hebben op een eerlijk proces in Venezuela.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij al drie jaar in België verblijven en door hun nationale autoriteiten zullen worden beschouwd als politieke dissidenten die naar hun land van herkomst terugkeren, wijst de Raad erop dat in het arrest nr. 271 907 van 26 april 2022 inzake verzoekers’ moeder reeds werd geoordeeld: “*Waar verzoekster informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de colectivos ook personen vervolgen om politieke redenen en dat iedereen die kan worden gelinkt aan de oppositie een potentieel slachtoffer is van politieke repressie, stelt de Raad vast dat dergelijke politieke motieven in casu niet aan de orde zijn. Verzoekster haalt geen eigen politieke activiteiten aan. Zij was evenmin lid van een politieke partij of organisatie noch betrokken bij de oppositie (CGVS vragenlijst, vraag 3). Er zijn geen indicaties dat verzoekster een politieke overtuiging wordt toegeschreven, minstens toont zij dat niet aan. Dergelijke verwijzing is dan ook niet dienstig.*” Door in het verzoekschrift louter te poneren dat verzoekers beschouwd zullen worden als politieke dissidenten, doen zij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De Raad wijst erop dat verzoekers hun eigen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hen, volstaat niet om aan te tonen dat zij eigen motieven hebben, evenmin als het herhalen van vluchtmotieven die de moeder reeds heeft aangehaald.

Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming evenmin elementen bijbrengen die van die aard zijn om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling in het kader van het verzoek van hun moeder.

2.3.7.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2.3.8. In ondergeschikte orde vorderen verzoekers in het verzoekschrift om hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekers citeren ter illustratie in dit verband uit US Departement of State *“Country Report on Human Rights Practices 2017 – Venezuela”* van 2017 (stuk 3). Ze wijzen ook op de algemene zorgwekkende situatie in Venezuela.

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij werd geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen.

In de mate dat verzoekers verwijzen naar de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, verwijst de Raad naar het arrest van de Raad nr. 271 907 van 26 april 2022 inzake verzoekers' moeder, dat zich tevens in de administratieve dossiers bevindt (adm. dossier, map landeninformatie) en waarin het volgende overwogen wordt:

“5.2.2. Wat betreft de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van

terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: “U had een aandeel in het bedrijf van uw ex-partner, dat u na uw vertrek aan uw moeder heeft gegeven (CGVS II, p. 5). U kocht kleren aan in Colombia om deze te verkopen in Venezuela. U verklaart dat u rondkwam in Venezuela met wat u van werk deed (CGVS, p. 6). U bezat tevens een huis in Venezuela. U zou dit hebben verkocht om de bende te betalen (CGVS, p. 13 en 18 en CGVS II, p. 14). Echter, zoals reeds aangehaald kan hier geen geloof aan worden gehecht. Voorts verklaart u verpleegkundige te zijn (CGVS II, p. 14).” Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Een algemene verwijzing naar de humanitaire situatie in Venezuela onder verwijzing naar landeninformatie in het verzoekschrift doet aan het voorgaande geen afbreuk.

5.2.3. Alles in acht genomen, kan voor verzoekster geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt. Het blijkt niet dat verzoekster specifiek werd of alsnog wordt geviseerd door benedeleden in Venezuela, noch is er enige andere concrete indicatie dat zij in het oog wordt gehouden.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Venezuela, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.”

Verzoekers brengen in huidig verzoekschrift geen informatie aan die hierover anders doet denken. In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geviseerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Het betoog van verzoekers in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.8.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In de mate dat verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie in Venezuela, verwijst de Raad naar het arrest van de Raad nr. 271 907 van 26 april 2022 inzake verzoekers' moeder, dat zich tevens in de administratieve dossiers bevindt (adm. dossier, map landeninformatie) en waarin het volgende overwogen wordt:

“5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst, namelijk Lara, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op het voorgaande, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.8.4. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.9. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoekers in hun naam op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid om de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Waar verzoekers nog vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET